

dáno, jednak i stěžovatelem samým do protokolu dáno. Protokolárním prohlášením ze dne 13. října 1924 stěžovatel ovšem neopověděl výslovně zmateční stížnosti; avšak z okolnosti, že kromě správného doručení opisu rozsudku zároveň žádal, aby mu zřízen byl obhájce k sepsání zmateční stížnosti, vysvítá zřejmě projev vůle stěžovatele, že chce rozsudku zmateční stížností odporovati. Sluší proto v tomto prohlášení spatřovati platnou a včasnou opověď zmateční stížnosti a nutno pak i provedení stížnosti, došlé v osmidenácti lhůtě, běžící v tomto případě výjimečně ode dne doručení rozsudku s ohledem na opověď, stavší se již před doručením rozsudku, považovati za včas podanou.

Čís. 1842.

Jest důvodem, vylučujícím soudce z rozhodování (§ 68 čís. 2 tr. ř.), sepisoval-li v téže trestní věci u státního zastupitelství obžalobu, byť i pod aprobací vedoucího státního zástupce nebo jeho náměstka.

(Rozh. ze dne 31. prosince 1924, Zm I 815/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v České Lípě ze dne 22. září 1924, jímž stěžovatelé byli uznáni vinnými zločinem podle Šu 99 tr. zák. a přestupkem podle Šu 411 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první instance, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Uplatňujíc důvod zmatečnosti podle čís. 1 § 281 tr. ř., jest zmateční stížnost v právu. Dle předloženého konceptu obžalovacího spisu a vývodů státního zastupitelství v odpovědi na zmateční stížnost sepsal okresní soudce Dr. H., který byl soudcem v této trestní věci, jako úředník státního zastupitelství obžalovací spis. Tím byl Dr. H. činným jako státní zástupce ve smyslu Šu 68 čís. 2 tr. ř., poněvadž sepisování obžalovacího spisu náleží k úkolům státního zastupitelství, a byl tudíž vyloučen z účasti a rozhodování při hlavním líčení. Na tom nesejde, že Dr. H. nebyl oprávněn, vésti tuto trestní věc při státním zastupitelství samostatně a že osnova obžalovacího spisu jím vyhotovená podléhala podle Šu 31 instrukce ze dne 3. srpna 1854, čís. 201 ř. zák. schválení vedoucím státním zástupcem nebo jeho náměstkem. Neboť podle Šu 258 tr. ř. mají soudci, jenž ve hlavním přelíčení vynášejí rozsudek, jediným pramenem přesvědčení býti důkazy v tomto hlavním přelíčení samém provedené, a proto, poněvadž zákon předpokládá, že by při soudci, jenž v téže věci byl činným jako státní zástupce, tento pramen více, než beze škody zásady bezprostřednosti lze připustiti, mohl býti zkalen dojmy a úsudky, jež si byl učinil v této své činnosti jako státní zástupce, vylučuje zákon takového soudce ze spolupůsobení a rozhodování při hlavním líčení. Tato úvaha platí však stejně, nechť byl soudce činným

při státním zastupitelství jako úředník oprávněný k samostatnému vedení trestní věci nebo jako úředník, za jehož práce byl podle §u 31 zmíněné instrukce zodpovědným vedoucí státní zástupce. Jelikož ze spisu nevyplývá, že stěžovateli při hlavním přelíčení nebo již před tím bylo známo, že okresní soudce Dr. H. byl v této trestní věci jako státní zástupce činným, jsou splněny předpoklady čís. 1 §u 281 tr. ř. a, ježto nelze se obejít bez nového hlavního přelíčení, bylo podle §u 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 zmateční stížnosti vyhověno již v neveřejném zasedání, aniž bylo třeba zabývat se ostatními důvody zmatečnosti.
